

Terug naar Bullenbaai

TERUG NAAR BULLENBAAI

Herinneringen van een Isla-kind
Curaçao 1946-1962

Jeannette Turpijn-van Duinen

Copyright © 2020: Jeannette Turpijn-van Duinen

ISBN 978 90 829361 5 5

Boekverzorging: Rombus, Hilversum

Ontwerp en opmaak: Tanja Stropsma

Afbeelding op het omslag: Jeannette Turpijn-van Duinen

No part of this book may be reproduced in any form without written permission from the author.

Inhoudsopgave

Eerste sneeuw	11
Terug naar Bullenbaai	13
De weg naar Otrobanda	15
Voor het eerst in Holland	35
Van Bullenbaai naar Julianadorp	39
De Grand Tour	63
Een veilig dorp	67
Santa Maria hernia	89
De geitenval over	95
Wereldstad en vlaggenschip	115
De laatste jaren op Curaçao	119
Na Curaçao: Pakistan, Holland, Rhodesië (Zimbabwe), Holland	139
Yu di Korsou?!	157
Verantwoording	159

**Zing maar zacht een liedje van verlangen
en zing het vaak, vooral in wintertijd
als je door kou en weemoed wordt bevangen
dat verlangen raak je nooit meer kwijt.**

Wieteke van Dort/E. Koning, Liedje van Verlangen

**Het huis waarin ik zo lang heb gewoond,
woont ook in mij.**

Gerrit Komrij, gedicht Souvenir

**Het zijn niet de schelpen die heen en weer rollen op de vloedlijn,
maar de herinneringen.**

**Verloren speelgoed, vergeten woorden, weggeraakt zonlicht,
maar nu weer begonnen.**

**Het zijn niet dingen van nu, die je hoort gebeuren,
maar dingen van vroeger.**

Rudy Kousbroek, gedicht Afscheid

Atardi

**Ta pakiko mi no sa;
Ma esta tristu mi ta bira,
Tur atardi ku mi mira
Solo baha den laman.**

Joseph Sickman Corsen, gedicht Atardi

Schemer

**Het wordt mij droef te moede
al weet ik niet waarom.
Ik zie de zon verbloeden
diep aan de horizon.**

vertaling Cola Debrot

*Voor onze kleinkinderen
Raúl en Izaline Turpijn*

Kunukuhuisje op weg naar Daaibooibaai

J.T. 2016

Eerste sneeuw

Er zijn op Curaçao kinderen die wel, en kinderen die geen sneeuw gezien hebben.

Ik wil heel graag bij die eerste groep kinderen horen en heb mijn hoop gevestigd op ons grote winterverlof. Het is 1953 en ik ben zeven jaar. Maar ik heb pech, de winter van '53-'54 is een zachte winter, al voelt het niet zacht. Ook in huis is het koud, vooral op de gang en op de wc, op de slaapkamers, maar niet in de woonkamer bij de zwart glimmende kolenkachel met de mica ruitjes waarachter het oranje vuur brandt. Hoe ik ook naar de lucht kijk en hoe hard ik ook bid, er valt geen sneeuw. Op een avond, we moeten al weer bijna terug naar Curaçao, maakt mijn vader me wakker. In zijn hand heeft hij een sneeuwbal, moeizaam van een autodak geschraapt. Het heeft heel eventjes gesneeuwd. Ik ben dolblij en wil de bal bij me in bed nemen. Ik heb sneeuw gezien en morgen kan ik misschien eindelijk sleetje rijden en een sneeuwpop maken. Maar de volgende morgen dooit het en snel daarna gaan we weer terug naar Curaçao. Ben ik nu een kind dat sneeuw gezien heeft?

Negen jaar later zie ik echt voor het eerst sneeuw. Het is kerstmis 1962. Ik logeer bij mijn oom en tante. Na het avondeten roepen mijn neven mij naar buiten. Het sneeuwt. Ik kijk verwonderd naar de dikke vlokken die in het licht van de buitenlamp naar beneden dwarrelen. Voor ik het weet, komen mijn neven op mij af met handen vol sneeuw. Ze wrijven het in mijn oren, ogen, haren, mijn gezicht en in mijn nek. Ik voel kleine smeltstromen langs mijn ruggengraat glibberen. Onder mijn trui, onder mijn broekband, overal is sneeuw. Ik vlucht naar binnen, klappertandend. Heb ik hier nu zo naar verlangd? Het is nat en koud en mijn huid prikt. Sneeuw doet pijn.

Een paar dagen later reis ik naar mijn internaat. In de trein zie ik het besneeuwde landschap aan me voorbij trekken. Sneeuw is behalve koud en nat, ook prachtig. Het maakt alles zachter, de geluiden, de grijze huizen en straten. De bomen zijn nog mooier dan kerstkaarten.

De winter wijkt niet en het vriest en sneeuwt week na week. De koudste Elfstedentocht ooit wordt verreden. Auto's rijden in een kolonne over het bevroren IJsselmeer. Bij Nijmegen steek ik over het ijs de bevroren Waal over. 'Het is niet ieder jaar zo', verzekert iedereen me, maar ik kan dat niet geloven. Heb ik ooit gebeden om sneeuw te mogen zien? Mijn dunne tropenhuid krijgt rode jeukende vlekken, winterhanden, wintervoeten, en, na mijn mislukte schaatspogingen, builen en blauwe plekken. Ik heb het altijd koud. Er is geen olie meer voor de verwarming. De school gaat dicht en op het internaat kleumen we rond het kolenfornuis in de keuken. Ik verlang naar de warme zee in twee kleuren blauw, naar het Spaanse Water, de stranden, naar de gekleurde huizen in de stad waar ik geboren ben. Wat doe ik hier in dit koude land? Ik wil terug! De winter duurt tot eind maart. Ik neem me voor om dit land zo snel mogelijk te verlaten. Ik ben nu een kind dat sneeuw gezien heeft.

De bus naar
Bullenbaai
Foto 1949

Terug naar Bullenbaai

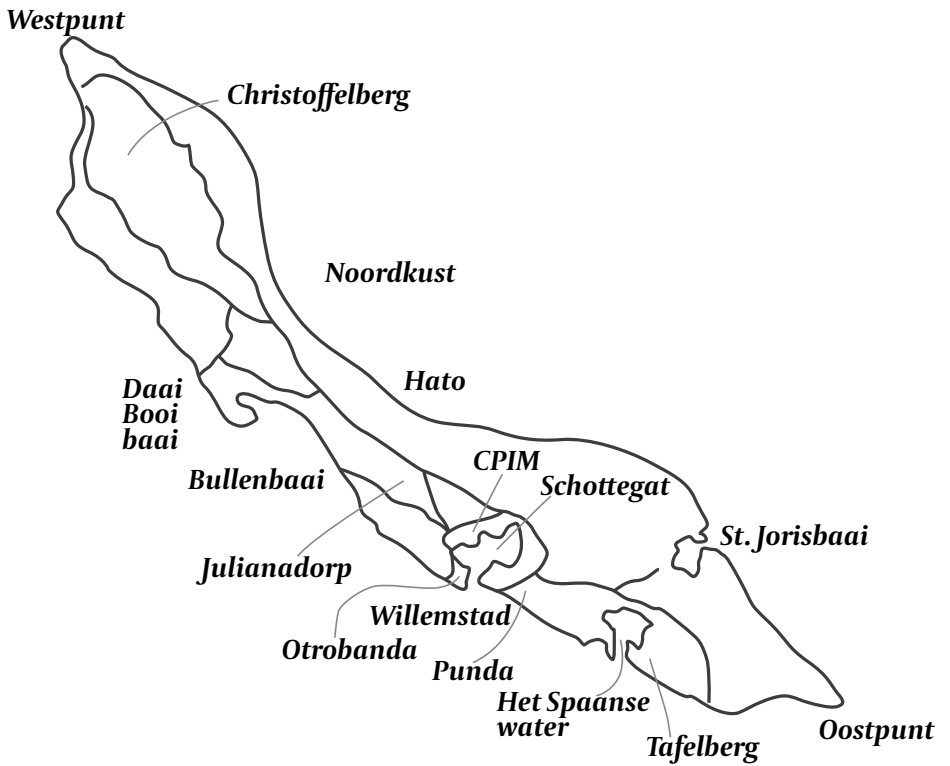
*Er rijdt geen bus naar Bullenbaai
en van de huizen die er stonden
heb ik er één maar teruggevonden.
Op de plek van nummer drie
parkeren auto's,
op nummer dertien groeit de mondi
en de Achterweg loopt dood.*

*Van het zwembad staan alleen de palen nog.
De trap is weg,
maar bovenaan de rots
staat nog het kleedhok,
Ladies op de deur,
Gentlemen vergaan
en op de vloer de pika's en de peulen.*

*Hier speelden wij en onze ouders
waren jonge mensen.*

Gedicht Jeannette Turpijn- van Duinen 2006

Curaçao